

Bronislava Gabrielová

Velký formát v Uherském Hradišti (1993)

Výtvarná symposia vedou především k výměně názorů mezi umělci a k navázání dalších tvůrčích kontaktů. Zdálo by se, že improvizované podmínky a nedostatek času nedovolují, aby vznikla podnětná, výtvarně ucelená díla. Valtické symposium Velký formát tento názor přinejmenším relativizuje.

Práce dvou ročníků symposia vystavila ve dnech 19.-21. října Galerie Slovákého muzea v Uherském Hradišti. Přehlídka umožnila pozvaným odborníkům, studentům i ostatním zájemcům posoudit monumentální obrazy, které na jaře příštího roku budou předmětem netradiční aukce v galerii Sýpka u Vlкова. Pořadatelé Velkého formátu z uherskohradištské Střední uměleckoprůmyslové školy a Sdružení výtvarníků jihovýchodní Moravy pozvali do jízdárny valtického zámku umělce z Finska, Irska, Belgie, Slovenska a České republiky k soustředěné práci na několikametrových plátnech. Díla vytvořená na symposiu chtějí dokázat, že obrazy velkých formátů svou výrazovou silou a rukopisnou náročností mohou v mnohém přesáhnout módní aranžované a efemérní instalace a úspěšně pokračovat v tradici závěsného obrazu.

Kompozice Anny Macleodové (Irsko) je přesvědčivým, monumentálně účinným artefaktem zobrazujícím barevně sugestivním způsobem sociální tematiku. Tónově střídavé malby Björna Aho a Miko Paakoly (Finsko) usilují o vystižení lapidárních, znakově pojatých tvarů. Jan Pier Cornelius (Belgie) zastupoval na přehlídce postmoderní názor: do hravé polohy převádí náměty z řecké mytologie. Vladimír Popovič (Slovensko) využívá velkého formátu k decentně laděné lazurové malbě. Tomáš Rossi a Jan Pospíšil dále rozvíjejí záměry tzv. nové exprese; Pospíšilova kompozice z r. 1993 je malířskou apokalypsou temné barevné škály a dramatického rukopisu. Plátno Václava Vaculoviče, představitele duchovně orientované tvorby, má sugestivní malířskou dynamiku umocněnou imaginárně působícím světlem. Po skladbu Zdeny Höhmové je příznačná malířská kultivovanost a aktualizování strukturální abstrakce. Jiří Kornatovský v rozměrné kresbě zesilováním a zeslabováním linií vytváří dojem prostorové rozpínavosti jakoby plasticky tvarovaných objemů. Vladimír Kokolia je zastoupen vtipnými, barevně průzračnými sestavami ornamentálního řádu. Miroslav Malina komponuje hutné konfigurace kontrastující s drobnopisnou texturou pastózní malby. Nejmladší účastník symposia Pavel Procházka navazuje na soudobý proud krajinomalby (zejména na tvorbu Ivana Ouhela): jeho „nová krajina“ je velkorysou scenerií prozářenou letní atmosférou a rytmizovanou kompaktními tvary archetypální podoby.

Organizátoři Velkého formátu připravili, jak se ukazuje, symposium nadregionálního významu, napomáhající prosazovat skutečné výtvarné hodnoty.